

Spørgsmaalet om Værdipapirernes Optagelse. Det er alle tre meget fundamentale Bestemmelser i den gældende Livsforsikringslov, Bestemmelser, om hvilke der ved de Lejligheder, hvor der har været Forhandling om disse Spørgsmaal, navnlig ogsaa i dette Ting — jeg tænker her særlig paa de to første Spørgsmaal —, har været noget divergerende Anskuelse, og som har været debatterede temmelig vidtløftigt.

Angaaende det første Spørgsmaal, Spørgsmaalet om Sikkerhedsfonden, omtalte den ærede første Ordfører, det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds, de nye Grænseværdier med Hensyn til Sikkerhedsfonden, som dette nye Lovforslag indfører, og han udtalte om dem, at de vil virke mere rationelt, og henviste i den Henseende til de Eksempler, som er anførte i Motiverne. Det er jo ogsaa rigtigt, at naar man ser paa Tallene, viser disse Grænseværdier, at for noget større Selskabers Vedkommende bliver det en noget højere Fordring, der stilles, og for andre Selskaber af en noget anden Struktur bliver den om end noget ringere, saa dog ikke væsentligt forandret. Imidlertid, jeg skal ikke udtale mig om dette tekniske Spørgsmaal og om disse Grænseværdiers Fortrin fremfor de nugældende Regler, men jeg tvivler ikke om, at naar Forsikringsraadet i Forening med de andre sagkyndige paa dette Omraade foreslaar disse Regler, er de ogsaa bedre.

Jeg vil derimod gerne henlede Opmærksomheden paa, at det, som det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds i den Henseende omtalte angaaende disse Grænseværdier, jo ikke i dette Spørgsmaal er det afgørende. Kærnepunktet i denne Sag er i Virkeligheden, at Henlæggelserne til Sikkerhedsfonden lempes ganske overordentlig stærkt ved dette Forslag. De Tal, der her fremsættes, er jo Grænseværdier, Tal, man kan naa eller ikke naa. Hvorvidt de enkelte Selskaber naar dem, kan man ikke sige paa Forhaand. De nugældende Regler siger som saa: Disse Grænseværdier skal I naa, og saa længe I ikke har naaet dem, skal I henlægge hele Overskuddet, bortset fra en beskeden Forrentning til Garanter eller til Aktiekapital paa 5 pCt. Derimod siger det foreliggende Lovforslag: I skal kun henlægge 40 pCt., hvad enten I naar Grænseværdierne eller ikke, og over de 60 pCt. disponerer I frit. Dette er en meget betydelig Udvidelse af Dispositionsretten over denne Formue, dette maa man gøre sig klart, og det har ikke noget at gøre med de forandrede Grænseværdier. Man kan ud-

og beholde den gamle Regel. Jeg skal ikke fremsætte nogen Udtalelse om, hvor langt man i den Henseende kan gaa, jeg mener blot, at der paa dette Punkt foreligger en meget betydelig Udvidelse, som gennem forskellige Bestemmelser er yderligere uddybet.

En Bestemmelse, der i saa Henseende spiller nogen Rolle, er en Bestemmelse, der hører ind under det næste Punkt og angaar de uafskrevne Erhvervelsesomkostninger. Der siges nemlig om de uafskrevne Erhvervelsesomkostninger, at i det Omfang, i hvilket et Selskab ikke benytter den i § 19 givne Tilladelse til at opføre kapitaliserede Driftstillæg som Aktiv, er det berettiget til at betragte det Beløb, som i Medfør af nævnte Bestemmelse kunde have været opført, som en Del af Sikkerhedsfonden. Nu er dette Spørgsmaal om de uafskrevne Erhvervsomkostninger i sig selv meget vanskeligt. Der er her Tale om noget, som man mulig kan betegne som et nødvendigt Onde. Der er Selskaber, som er saa fine, at de overhovedet ikke indlader sig paa den Slags Ting — et af vore allerfineste Selskaber er, saa vidt jeg ved, først i de allersidste Aar, tvunget af Omstændighedernes Magt, kommet ind paa det nævnte System —, og man har ved tidligere Behandlinger, ogsaa i dette høje Ting, udtalt sig skarpt imod det. Det kommer man dog selvfølgelig ikke bort fra, og det er vistnok heller ikke paa nogen Maade naturligt at gaa bort derfra. Jeg tror imidlertid, at de uafskrevne Erhvervelsesomkostninger har en saadan Karakter, at det maa være ganske unaturligt at side stille dem med saadanne Værdier, som kan tjene som en Del af Sikkerhedsfonden. Hvorledes man end derfor sluttelig vilde finde den naturlige Grænse for en Bestemmelse i den Henseende, tror jeg for mit Vedkommende, at den nævnte Bestemmelse er uheldig og bør udgaa.

Med Hensyn til de uafskrevne Erhvervelsesomkostninger gaar man jo her tilbage til det Forslag, som i 1912 blev fremsat af den daværende Indenrigsminister, og som den daværende Rigsdag ikke vilde gaa med til, men i Stedet for ændrede til den gældende Lov.³ De Tillæg, som paa denne Maade kapitaliseres, foreslaas at maatte udgøre 8 pCt. at Nettopræmierne. Det var ved Forhandlingen den Gang en almindelig Mening, at man ikke maatte gaa højere end til 5 pCt., og Resultatet blev da i Hovedsagen ogsaa, at man holdt sig dertil. Man indførte ganske vist en Overgangsbestemmelse, hvorefter man gik op til 7 pCt. for 1916 og til 6 pCt. for 1917 og 1918, men derefter faldt man tilbage til det, der skulde være Normen, de